

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

28 noiembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție, în următoarea componență:

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Cobzac Elena

Toma Nadejda

Țurcan Anatolie

Boico Victor

juducând, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către avocatul Hamureac Oxana în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 aprilie 2019 și a sentinței Judecătoriei Strășeni, sediul Central din 16 august 2018, în cauza penală privindu-l pe

Oprea Vasile Xxxxx, născut la xxxxx, originar și domiciliat în s. Xxxxx r-nul Xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

1. *prima instanță:* 09.11.2017-16.08.2018
2. *instanța de apel:* 24.09.2018-11.10.2018
18.03.2019-24.04.2019
3. *instanța de recurs:* 18.12.2018 - 12.02.2019
09.07.2019-28.11.2019

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Strășeni, sediul Central din 16 august 2018, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Oprea Vasile a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, la 2 ani închisoare.

Conform art. 84 Cod penal, l-a pedeapsa aplicată, i-a fost adăugată partea neexecutată a pedepsei fixate prin sentința Judecătoriei Chișinău din 27.12.2017, fiindu-i stabilită definitiv pedeapsa de 7 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

2. Instanța de fond a constatat că Oprea V., se învinuiește că, la 27 decembrie 2016, aproximativ ora 23:30, având intenția sustragerii bunurilor altei persoane, acționând cu scop de cupiditate, aflându-se în bucătăria casei lui Miron Lilia din s. Xxxxx, r-nul Xxxxx, folosindu-se de faptul că nu este observat de nimeni, pe ascuns a sustras din portmoneul acesteia suma de 400 euro și 50 lei românești, echivalentul a 8620 lei, cauzând părții vătămate daună materială în proporții considerabile.

Deoarece probele administrate confirmă integral vinovăția inculpatului, instanța a încadrat acțiunile în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, ca *furt, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile*.

3. Avocata Hamureac Oxana în numele inculpatului a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă sub formă de amendă.

Apelanta a invocat că pedeapsa stabilită este una prea aspră, reieșind din faptul că inculpatul a recunoscut vina, s-a căit sincer de cele comise, a conștientizat efectele prejudiciabile ale acțiunilor sale, la caz fiind prezentă circumstanța atenuantă prevăzută de art. 76 alin. (1) lit. f) Cod penal – contribuirea activă a inculpatului la descoperirea infracțiunii.

Prin urmare, prezența circumstanțelor atenuante și lipsa celor agravante, permit reducerea, în condițiile art. 78 alin. (1) lit. a) Cod penal, a pedepsei cu închisoarea până la limita minimă, cu respectarea prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 octombrie 2018, apelul a fost respins, ca nefondat.

Instanța de apel a reținut că prima instanță a stabilit corect starea de fapt, ce corespunde probelor din dosar, care au fost corect apreciate, acțiunile inculpatului fiind just încadrate în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal ca *furt, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile*.

Instanța a aplicat inculpatului o pedeapsă în limita sancțiunii, a acordat deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, adică și-a motivat just soluția, reținând că acesta a comis o infracțiune mai puțin gravă, s-a căit sincer, dar anterior a fost condamnat pentru infracțiune similară sau alte fapte care au relevanță pentru cauză.

5. Avocata Oxana Hamureac, a declarat recurs ordinar, în care a solicitat casarea parțială a hotărârilor adoptate și pronunțarea unei hotărâri, prin care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă sub formă de amendă.

Recurenta a invocat, că instanțele de fond nu au reținut circumstanța atenuantă, prevăzută de art. 76 alin. (1) lit. f) Cod penal - contribuirea activă a inculpatului la descoperirea infracțiunii.

În cadrul cercetării judecătorești nu a fost stabilită niciuna din circumstanțele agravante prevăzute de art. 77 Cod penal.

Prezența circumstanțelor atenuante și lipsa celor agravante, permit, reducerea, în condițiile art. 78 alin. (1) lit. a) Cod penal a pedepsei cu închisoarea până la limita minimă, cu respectarea prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

Prin urmare, la stabilirea pedepsei, instanțele de fond nu au ținut seama de principiile de aplicare, prevăzute de art. 7, 61 și 75 Cod penal și de criteriile generale de individualizare a pedepsei, de caracterul și gradul de pericol social al infracțiunilor săvârșite.

În drept, recursul a fost întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 12 februarie 2019, a fost admis recursul ordinar declarat, fiind casată total decizia și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

7. În motivarea deciziei, instanța de recurs a reținut că potrivit descripivului și dispozitivului sentinței (pct. 1., 2. din decizie), instanța de fond adoptând soluția de condamnare a inculpatului în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, nu a constatat și descris fapta criminală, considerată ca fiind dovedită. Instanța de fond a reținut în descripiv că inculpatul se învinuiește în comiterea infracțiunii imputate – element propriu sentinței de achitare, dar în dispozitiv s-a contrazis dispunând condamnarea ultimului în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, la 2 ani închisoare.

Prin urmare, instanța de recurs a reținut că, prima instanță nu a judecat fondul cauzei în conformitate cu rigorile prevăzute de lege și a adoptat o hotărâre care nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazicând dispozitivul hotărârii.

Totodată, instanța de recurs a reținut că instanța de apel, nu a respectat prescripțiile de drept nominalizate, deoarece, conform descripivului și dispozitivului deciziei atacate (pct. 4. din decizie): nu a reacționat în modul prevăzut de lege asupra erorilor de drept comise de instanța de fond, nominalizate supra, repetându-le întocmai, nu a desființat sentința și nu a rejudecat cauza potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în primă instanță, menținând o sentință neîntemeiată legal; nu s-a pronunțat asupra motivelor invocate în apelul declarat de avocat, și repetate în recursul ordinar, inclusiv asupra celor reproduse la pct. 3. și 5. din prezenta decizie, în felul și esența probatorie în care acestea au fost enunțate.

Împrejurările expuse atestă în mod lucid că instanțele de fond și de apel nu au judecat cauza penală în condițiile legii, deoarece au adoptat hotărâri care nu cuprind motive legale pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazicând dispozitivul hotărârii, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, și că recursul ordinar este întemeiat.

8. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 aprilie 2019, a fost admis apelul declarat, fiind casată total sentința, inclusiv din oficiu, în baza art. 409 alin. (2) Cod de procedură penală și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Oprea V. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, la 2 ani închisoare. În baza art. 84 alin. (4) Cod penal, la pedeapsa aplicată prin prezenta sentință, a fost adăugată partea neexecutată a pedepsei stabilite prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 27 decembrie 2017, stabilindu-i definitiv, închisoare pe un termen de 7 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

9. În motivarea deciziei, instanța de apel a indicat că instanța de apel în afară de temeiurile invocate și cererile formulate de apelant a stabilit că instanța de fond la pronunțarea unei sentințe de condamnare în privința inculpatului Oprea Vasile a încălcat normele de drept procedurale prevăzute la art. 385 alin. (1) pct. 1)-4) și art. 394 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, ceea ce constituie erori de drept și care

sunt susceptibile de a fi corectate în procedura de judecare a apelului, prin desființarea totală a sentinței.

Cu toate că inculpatul Oprea Vasile vina în comiterea infracțiunii incriminate a recunoscut-o integral, vinovăția acestuia este constatată și prin următoarele mijloace de probă administrate la faza de urmărire penală, după cum urmează: declarațiile părții vătămate Miron Lilia (f.d. 15); declarațiile martorului Miron Gheorghe (f.d. 16); procesul-verbal de cercetare la fața locului din 27.12.2016 (f.d. 7-8).

Instanța de apel cercetând în cumul probele administrate în ședința de judecată prin prisma admisibilității, pertinentei și concludenței, utilității și veridicității raportată la declarațiile date în ședința de judecată și probele administrate, a stabilit în sarcina inculpatului Oprea Vasile încadrarea juridică corespunzătoare, și anume art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal - *furtul, adică sustragerea ve ascuns a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune materiale în proporții considerabile*.

Instanța de apel a reținut că inculpatul Oprea Vasile a recunoscut vina în comiterea infracțiunii și a solicitat examinarea cauzei penale în procedură simplificată. În conformitate cu art. 76 Cod penal în privința inculpatului Oprea Vasile a reținut circumstanța atenuantă - căința sinceră. În conformitate cu art. 77 Cod penal în privința inculpatului Oprea Vasile a fost constatată circumstanța agravantă săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiune similară sau pentru alte fapte care au relevanță pentru cauză.

În viziunea instanței de apel, din materialele cauzei penale rezultă că inculpatul Oprea Vasile nu este la prima abatere de la legea penală, anterior a fost judecat, astfel prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 27.12.2017 inculpatul Oprea Vasile a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal și i s-a stabilit pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani și 6 luni.

Instanța de apel ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunilor săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală, astfel reținând faptul că, inculpatul Oprea Vasile a recunoscut vina în comiterea faptei infracționale incriminate acestuia și a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată că, infracțiunea comisă se califică ca infracțiune mai puțin gravă, de prezența circumstanței atenuante - căința sinceră, dar și prezența circumstanțelor agravante - săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiune similară sau pentru alte fapte care au relevanță pentru cauză, a aplicat inculpatului Oprea Vasile pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani. În baza art. 84 alin. (4) Cod penal, la pedeapsa aplicată prin prezenta sentință a adăugat partea neexecutată a pedepsei stabilite prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 27.12.2017 stabilindu-i definitiv lui Oprea Vasile pedeapsa sub formă de

închisoare pe un termen de 7 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Cu referire la argumentele invocate de avocatul Hamureac O. în numele lui Oprea Vasile privind aplicarea unei pedepse mai blânde, instanța de apel le-a apreciat ca nefondate, or, inculpatul Oprea Vasile nu este la prima abatere, anterior a mai comis infracțiuni pentru care a fost condamnat la închisoare, însă concluzii nu a făcut și nu a pășit pe calea corectării, din care considerente se apreciază că corectarea și reeducarea condamnatului este posibilă doar prin izolarea acestuia de societate.

Pe cale de consecință, instanța de apel a conchis că în cauza dedusă judecătii, scopul pedepsei penale exprimat prin restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului, dar și a altor persoane v-a fi atins doar prin executarea efectivă de către inculpat a pedepsei cu închisoare stabilită acestuia prin decizie, nefiind incidente careva circumstanțe ce ar justifica aplicarea unei pedepse mai blânde.

10. Hotărârile judecătorești adoptate în cauză sunt atacate cu recurs ordinar de către avocatul Hamureac O. în numele inculpatului, care solicită casarea acestora, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă sub formă de amendă.

În motivarea recursului invocă:

- pedeapsa aplicată este una prea aspră în raport cu circumstanțele pricinii;
- instanța de apel a motivat neadmiterea în cazul dat a unei pedepse sub formă de amendă, referindu-se la faptul că Oprea V. nu este la prima abatere și că anterior a fost judecat prin sentința din 27.12.2017, însă anume această faptă constituie prima abatere a inculpatului și nu acea faptă pentru care el a fost condamnat la 27.12.2017, care a avut loc mult mai târziu;
- inculpatul a recunoscut integral vina în comiterea infracțiunii incriminate, se căiește sincer de cele săvârșite și a conștientizat efectele prejudiciabile ale acțiunilor sale, nu se află la evidența medicului psihiatru sau narcolog;
- cauza a fost examinată în procedură simplificată, partea vătămată este plecată din Republica Moldova, aflându-se la muncă în Republica Italia, respectiv nu avea intenția să se prezinte în prima instanță;
- inculpatul din start a recunoscut vina, încă din momentul înaintării învinuirii, dar nu a recunoscut suma sustrasă, suma fiind mult mai mică, însă a recunoscut vinovăția integral, fiind de acord să restituie toată suma solicitată de partea vătămată, ca urmare examinarea cauzei a avut loc în termen rezonabil;
- cu referire la prevederile art. 76 alin. (2) Cod penal, solicită instanței să ia în considerație împrejurările ce caracterizează personalitatea inculpatului și a le considera circumstanțe atenuante la stabilirea pedepsei;
- în speță este prezentă circumstanța atenuantă prevăzută de art. 76 alin. (1) lit. f) Cod penal, contribuirea activă a inculpatului la descoperirea infracțiunii;
- solicită a fi luat în considerație comportamentul post infracțional al inculpatului, acesta din start a manifestat o atitudine sinceră, cooperantă cu

organul de urmărire penală și a dat depoziții veridice despre circumstanțele cauzei, nu a întreprins măsuri de a se eschiva sau de a perturba desfășurarea normală a urmăririi penale;

- nu a fost stabilită nici o circumstanță agravantă prevăzută de art. 77 Cod penal;

- constatarea circumstanțelor atenuante la săvârșirea infracțiunilor și lipsa circumstanțelor agravante permite reducerea în condițiile art. 78 alin. (1) lit. a) Cod penal, a pedepsei principale până la minimul pedepsei cu închisoare;

- în privința lui Oprea V. nu au fost constatate circumstanțe agravante, fiind reținute doar circumstanțe atenuante, fapt ce permit stabilirea unei pedepse sub formă de amendă;

- la aplicarea pedepsei, instanțele de fond nu au ținut seama pe deplin de principiile de aplicare, prevăzute de art. 7, 61 Cod penal și de criteriile generale de individualizare a pedepsei, de caracterul și gradul de pericol social al infracțiunilor săvârșite, stipulate în art. 75 Cod penal, de toate circumstanțele cauzei, de gravitatea infracțiunilor, care fac parte din categoria celor mai puțin grave, de persoana inculpatului, care nu se află la evidența medicului psihiatru sau narcolog, circumstanțele atenuante- recunoașterea vinovăției și căința sinceră pentru fapta comisă, solicitând examinarea cauzei în procedură simplificată, precum și de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului, incorect a conchis că stabilirea față de acesta a pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani, este necesară pentru atingerea scopului de restabilire a echității sociale, corijare și reeducare a inculpatului;

- instanțele ierarhic inferioare nu au argumentat poziția asupra aplicării pedepsei închisorii.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

11. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia asupra recursului declarat, solicitând respingerea acestuia ca inadmisibil, deoarece instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, just a constatat circumstanțele de fapt și de drept, corect a încadrat acțiunile făptuitorului. Pedepsa a fost aplicată în strictă conformitate cu prevederile art. 6, 7, 61, 75, 76, 77 Cod penal.

12. Judecând recursul declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit concluzionează că acesta urmează a fi respins, din următoarele considerente:

Reieșind din prevederile alin. (2) art. 424 Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 a aceluiași Cod.

În conformitate cu art. 427 Cod de procedură penală, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și apel în baza temeiurilor stipulate expres în acest articol.

Reieșind din recursul declarat de către apărătorul inculpatului se atestă, că acesta îl fondează în baza temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, unde este stipulat că hotărârile instanței de apel pot

fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel atunci când *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței*. Totodată, reieșind din textul recursului, avocatul invocă dezacordul cu pedeapsa stabilită. Astfel, luând în considerație cele invocate, Colegiul, întrevede și semnalarea temeiului pentru recurs stipulat de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, ce prevede că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, *în cazul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*.

Totodată, Colegiul penal reține, că autorul recursului nu contestă starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, criticând doar hotărârile adoptate în partea stabilirii pedepsei, considerând că prima instanță, cât și cea de apel nu au ținut cont în deplină măsură de prezența în speță a unui cumul de împrejurări și circumstanțe ce-i atenuază răspunderea penală a făptuitorului, invocând în cele din urmă că ultimului i-a fost stabilită o pedeapsă prea aspră.

Cu referire la temeiurile invocate de către recurent, prin prisma art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și anume ce ține de alegațiile, precum că instanța de apel nu a ținut cont de toate circumstanțele cauzei și nu s-a expus argumentat la capitolul individualizării pedepsei stabilite inculpatului, Colegiul penal constată, că aceste temeiuri de casare nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat.

În această ordine de idei, se reține că instanța de apel, a motivat cu suficientă amplitudine în cuprinsul deciziei atacate, soluția de casare a sentinței adoptate de prima instanță, pronunțând o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Oprea V. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, la 2 ani închisoare. În baza art. 84 alin. (4) Cod penal, la pedeapsa aplicată prin prezenta sentință, a fost adăugată partea neexecutată a pedepsei stabilite prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 27 decembrie 2017, stabilindu-i definitiv, închisoare pe un termen de 7 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Dintr-un alt punct de vedere, Colegiul penal cu titlu de premisă relevă că, instanțele au obligația de a-și motiva hotărârea în vederea garantării bunei administrări a justiției, dar și a drepturilor părților la un proces echitabil, în conformitate cu dispozițiile art. 6 din CEDO, astfel ca justițiabilul să poată observa care dintre argumentele sale au fost acceptate și motivele pentru care aceste apărări i-au fost respinse (cauza Burg și alții c. Franței, cauza Suominen c. Finlandei).

Motivarea soluției pronunțate de instanța de judecată constituie o îndatorire ce înlătură orice aspect discreționar în realizarea justiției, dând posibilitatea părților din proces și opiniei publice să-și formeze convingerea cu privire la legalitatea și temeinicia soluției adoptate, iar instanței de control judiciar, elementele necesare pentru exercitarea controlului judecătoresc.

Reieșind din jurisprudența CEDO, instanța de recurs reiterează că nu trebuie să existe un răspuns la fiecare argument avansat de părți, atâta timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față.

Instanța de recurs reține că, instanța de apel, investită cu o situație de fapt, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, s-a expus suficient în partea individualizării pedepsei, astfel încât concluziile sale să conțină raționamente asupra pedepsei aplicate inculpatului. Prin urmare, instanța de recurs atestă că,, din textul deciziei atacate se constată că instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, iar hotărârea adoptată cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la admiterea apelului declarat de către avocat, expunându-se asupra argumentelor esențiale invocate în apel de către apelant.

Totodată, în urma studiului lucrărilor dosarului, în opinia Colegiului nu și-a găsit confirmarea nici temeiul pentru recurs invocat de către autorul recursului și prevăzut la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, în prezenta speță, deoarece instanța de apel și-a motivat întemeiat soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61, 75, 84 Cod penal, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei inculpatului, stabilite conform sancțiunii articolului imputat acestuia, ținând cont și de dispozițiile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

Astfel, precum se atestă, prezenta cauză, în urma solicitării și înscrisului autentic al inculpatului (f.d. 74 v. I), a fost judecată pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, în conformitate cu prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală.

Potrivit alin. (8) art. 364¹ Cod de procedură penală, inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor imputate în rechizitoriu și a solicitat judecarea cauzei pe baza probelor administrate în faza urmăririi penale, solicitare care a fost admisă de către instanță prin încheiere protocolară (f.d. 76 v. I), beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare ori cu muncă neremunerată în folosul comunității și de reducere cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu amendă.

Așadar, sancțiunea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, pentru care a fost recunoscut vinovat inculpatul, prevede pedeapsă cu amendă în mărime de la 650 la 1350 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore, sau cu închisoare de pînă la 4 ani.

Având în vedere faptul, că sancțiunea normei penale pentru care a fost condamnat inculpatul, Oprea V., prevede pedepse alternative, instanța de judecată la alegerea sancțiunii ce urmează a-i fi numită inculpatului, este obligată de a-și motiva concluziile referitor la stabilirea pedepsei neprivative de libertate sau necesitatea aplicării pedepsei mai aspre, adică cu închisoare.

Prin urmare, învederând prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, care sînt valabile în cazul dat pentru inculpatul, Oprea V., instanța de apel

a ajuns la concluzia de a-i stabili acestuia pedeapsă sub formă de închisoare pentru comiterea infracțiunii imputate, respectiv limitele acestei pedepse fiind reduse cu o treime, constituind astfel de la 3 luni până la 2 ani și 8 luni. În prezenta speță, inculpatului pentru comiterea infracțiunii imputate, prin prisma alin. (8) art. 364¹ Cod de procedură penală, i-a fost stabilită pedeapsă cu închisoare pe un termen de 2 ani, adică în limitele prevederilor legale. Totodată, fiindu-i aplicate și prevederile art. 84 alin. (4) Cod penal, cu includerea părții neexecutate a pedepsei stabilite prin sentința Judecătorei Chișinău, sediul Central din 27 decembrie 2017, stabilindu-i definitiv, închisoare pe un termen de 7 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Revenind la prezenta speță, instanța de apel privitor la stabilirea pedepsei inculpatului, a considerat a-i aplica anume sancțiunea sub formă de închisoare, prevăzută de norma penală imputată ultimului, deoarece inculpatul Oprea Vasile nu este la prima abatere, anterior a mai comis infracțiuni pentru care a fost condamnat la închisoare, însă concluzii nu a făcut și nu a pășit pe calea corectării, din care considerente se apreciază că corectarea și reeducarea condamnatului este posibilă doar prin izolarea acestuia de societate. În asemenea împrejurări, Colegiul penal nu se va îndepărta de la raționamentele instanței de apel, deoarece din materialele dosarului se atestă că, într-adevăr inculpatul, Oprea V., anterior a avut încălcări penale, fapt ce rezultă din cazierul judiciar al acestuia (f.d. 17 v. I), precum și copia sentințelor anexate la prezentul dosar. Astfel, instanța de apel a avut suficiente temeiuri de a considera, că o pedeapsă mai blândă din cele alternative prevăzute de sancțiunea normei imputate inculpatului, adică sub formă de amendă nu va atinge scopul legii și pedepsei penale.

Astfel, reieșind din circumstanțele nominalizate, Colegiul penal consideră, că instanța de apel a avut temeiuri de a-i numi inculpatului cea mai aspră pedeapsă sub formă de închisoare, prevăzută de sancțiunea normei penale imputate.

În continuare, la aplicarea pedepsei inculpatului, în privința căruia a fost admisă procedura simplificată de judecare pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, instanța urmează să ia în considerare atât prevederile din alin. (8) art. 364¹ Cod de procedură penală, cât și prevederile art. 75-88 din Cod penal, ce reglementează modalitatea individualizării pedepselor persoanelor condamnate.

Conform alin. (1) art. 75 Cod penal, persoanei recunoscută vinovată de săvârșirea unei infracțiuni, inclusiv prin procedura de judecare în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea Specială a prezentului Cod și în conformitate cu dispozițiile Părții Generale a Codului penal, aplicate prin prisma prevederilor alin. (8) art. 364¹ Cod de procedură penală. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată va ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază sau agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale acestuia.

În cele din urmă, instanța de apel justificat a aplicat în prezenta speță și prevederile art. 84 alin. (4) Cod penal, incluzând și partea neexecutată a pedepsei

stabilite prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 27 decembrie 2017, stabilindu-i definitiv, închisoare pe un termen de 7 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Ținând cont de cele expuse, Colegiul penal consideră că în prezenta cauză, nu s-au constatat circumstanțe ce ar justifica aplicarea unei pedepse mai blânde sub formă de amendă, deoarece personalitatea inculpatului nu prezintă garanțiile unei conduite ce ar permite instanței de judecată de a da dovadă de clemență. Totodată, nu pot fi neglijate sentințele anexat la materialele cauzei, potrivit căreia, se atestă faptul că comiterea infracțiunilor, pentru inculpatul Oprea V., a devenit o deprindere, iar aplicarea pedepsei sub formă de amendă, precum a fost solicitat de către apărător nu-și va produce efectul, pentru ca inculpatul să-și facă concluziile necesare de a nu comite în continuare abateri de la prevederile legii penale.

Referitor la alegațiile apărătorului privind prezența circumstanțelor atenuante, precum și a faptului că nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru, partea vătămată este plecată din Republica Moldova și nu avea intenția să se prezinte, ce în opinia acestuia nu au fost luate în considerare de către instanța de apel, Colegiul menționează, că la prezenta speță, acestea nu sunt suficiente pentru ca inculpatul să beneficieze de o pedeapsă mai blândă, ca cea stabilită de instanța de apel, ținând cont de personalitatea inculpatului, din cazierul judiciar și sentințele anexate de unde rezultă o frecvență a comiterii infracțiunilor.

Mai mult ca atât, referitor la criticile invocate de recurent precum că instanțele de judecată nu au dat o deplină eficiență faptului, că inculpatul a depus cerere, cauza fiind examinată în procedura simplificată în conformitate cu prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală mult mai rapid, a conștientizat efectele prejudiciabile ale acțiunilor sale, a recunoscut pe deplin vina în comiterea infracțiunii incriminate, a colaborat cu organul de urmărire penală, instanța de recurs reiterează că, aceste circumstanțe au atras incidența procedurii simplificate în baza art. 364¹ Cod de procedură penală, la cererea inculpatului, în urma căreia instanța de apel a redus cu o treime pedeapsa cu închisoare, prevăzută la articolul corespunzător din Partea specială a prezentului cod.

Ce ține de faptul că, instanța de apel a motivat neadmiterea în cazul dat a unei pedepse sub formă de amendă, referindu-se la faptul că Oprea V. nu este la prima abatere și că anterior a fost judecat prin sentința din 27.12.2017, însă anume această faptă constituie prima abatere a inculpatului și nu acea faptă pentru care el a fost condamnat la 27.12.2017, care a avut loc mult mai târziu, Colegiul penal menționează că faptul dat nu poate schimba situația în prezenta speță, deoarece Oprea V. anterior a mai fost condamnat și prin sentința Judecătoriei Strășeni din 17 ianuarie 2015, astfel fiindu-i aplicată pedeapsă sub formă de amendă, nu și-a făcut concluziile necesare pentru a nu comite în continuare abateri de la prevederile legale.

Astfel, Colegiul statuează, că instanța de apel întemeiat nu a aplicat inculpatului pedeapsa cu amendă, care potrivit art. 62 Cod penal, este cea mai blândă din categoria pedepselor penale, deoarece a ținut cont nu doar de circumstanțele atenuante reținute la caz, ca căința sinceră, dar și de alte împrejurări

cum ar fi personalitatea acestuia, ceea ce indică la faptul că, inculpatul nu și-a făcut concluziile de rigoare pentru a nu admite în continuare un comportament deviant de la regulile stabilite în societate, respectiv scopul pedepsei penale în timp nu a atins o realizare suficientă.

În atare împrejurări, Colegiului penal consideră, că instanța de apel a stabilit inculpatului o pedeapsă echitabilă și conformă prevederilor legale, luând în considerație toate criteriile generale de individualizare a pedepsei, iar modalitatea de executare a acesteia pusă în sarcina inculpatului, precum și a termenului pedepsei stabilite cu închisoare, a fost individualizată corect și în așa fel, încât acesta să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare, precum și extirparea scopurilor negative din conștiința inculpatului, iar aplicarea unei pedepse mai blânde, poate încuraja pe viitor săvârșirea altor infracțiuni.

Având ca reper cele expuse, Colegiul conchide, că pedeapsa individualizată de instanța de apel, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut la art. 61 alin. (2) Cod penal, restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

În aceste condiții, Colegiul penal lărgit consideră că, n-a fost constatată prezența în speța examinată a careva erori de drept, ce ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate.

Finalmente, Colegiul penal lărgit apreciază ca legală și întemeiată hotărârea instanței de apel, care a fost adoptată în corespundere cu prevederile art. 414-419 Cod de procedură penală și din atare considerente, recursul declarat de către avocatul Hamureac Oxana în numele inculpatului, este neîntemeiat și urmează a fi respins ca inadmisibil.

13. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

D E C I D E:

Se respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat de către avocatul Hamureac Oxana în numele inculpatului, cu menținerea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 aprilie 2019, în cauza penală privindu-l pe **Oprea Vasile Xxxxx**.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la data de 27 decembrie 2019.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecător

Cobzac Elena

Judecător

Toma Nadejda

Judecător

Țurcan Anatolie

Judecător

Boico Victor